

Sygn. akt II Ka 276/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 maja 2017 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agata Polkowska

przy udziale Prokuratora Tomasza Pniewskiego

po rozpoznaniu w dniu 31 maja 2017 r.

sprawy **K. W.**

oskarżonego z art. 226 § 1 kk i inne

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 11 stycznia 2017 r. sygn. akt VII K 657/16

wyrok uchyla i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Siedlcach.

Sygn. akt II Ka 276/17

UZASADNIENIE

K. W. oskarżony był o to, że:

I. w dniu 1 listopada 2016 roku w m. Ł. woj. (...) znieważył słowami wulgarnymi i powszechnie uznanymi za obelżywe funkcjonariuszy policji KPP w Ł. st. sierż. T. N. i sierż. K. G. podczas i w związku z wykonywaniem przez nich obowiązków służbowych

tj. o czyn z art. 226 § 1 kk

II. w miejscu i czasie jak w pkt I. naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza Policji KPP w Ł. st. sierż. T. N. w ten sposób, że szarpiąc za mundur oraz kopnął w nogę podczas i w związku z wykonywaniem przez niego obowiązków służbowych,

tj. o czyn z art. 222 § 1 kk

III. miejscu i czasie jak w pkt I naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza policji KPP w Ł. sierż. K. G. w ten sposób, że drapiąc go za mundur spowodował u niego rozcięcie naskórka prawego policzka podczas i w związku z wykonywaniem przez niego obowiązków służbowych,

tj. o czyn z art. 222 § 1 kk.

Wyrokiem z dnia 11 stycznia 2017 r. Sąd Rejonowy w Siedlcach o skarżonego K. W. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i za czyn I a/o na podstawie art. 226 § 1 kk skazał go na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, za czyny II i III a/o, które popełnione zostały w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem tej samej sposobności, na podstawie art. 222 § 1 kk skazał go, zaś na podstawie art. 222 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 91 § 2 kk orzeczone jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył jako karę łączną 1 roku pozbawienia wolności, na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 kk wykonanie kary łącznej warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat, zaś na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 kk nałożył na oskarżonego obowiązek pisemnego informowania Sądu Rejonowego w Siedlcach - Sekcja Wykonawcza o przebiegu okresu próby raz na kwartał począwszy od uprawomocnienia się wyroku, na podstawie art. 71 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę grzywny w rozmiarze 100 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na 15 złotych, zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 330 złotych tytułem opłaty oraz 70 złotych kosztów postępowania.

Apelację od tego wyroku wniósł Prokurator Rejonowy w Siedlcach zaskarżając powyższy wyrok na niekorzyść oskarżonego w części dotyczącej orzeczenia o karze. Powołując się na przepisy art. 427 § 2 kpk i art. 438 pkt 4 kpk wyrokowi temu zarzucił obrazę prawa materialnego, a mianowicie art. 69 § 1 kk polegającą na warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności, gdy K. W. w momencie popełnienia czynu był skazany na karę pozbawienia wolności.

Stawiając powyższe zarzuty na podstawie art. 427 § 1 i art. 437 § 1 kpk wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez skazanie K. W. na karę łączną roku pozbawienia wolności bez jej warunkowego zawieszenia wykonania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zarzut podniesiony w apelacji jest zasadny, aczkolwiek inne uchybienia popełnione przez Sąd I instancji musiały skutkować wydaniem orzeczenia kasatoryjnego.

Nie może być wątpliwości – opierając się na informacji z Krajowego Rejestru Karnego, iż K. W. w chwili popełnienia przypisanych mu czynów był osobą karaną na karę pozbawienia wolności. Okoliczność ta, stosownie do treści art. 69 § 1 kk, wyklucza orzeczenie wobec niego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Mimo przytoczonej wyżej regulacji, Sąd I instancji, karę taką orzekł, nie jest to jednak jedyne uchybienie Sądu meriti, które skutkowało uchynieniem zaskarżonego wyroku.

Sąd I instancji – osobie sędziego sprawozdawcy – wydając zarządzenie o wyznaczeniu rozprawy podjęła decyzję aby nie wzywać świadków wnioskowanych w akcie oskarżenia do przesłuchania na rozprawie. Na jedynej rozprawie, która miała miejsce 11 stycznia 2017 r., Sąd zeznał tych świadków, kluczowych dla rozstrzygnięcia o winie oskarżonego (są to m.in. pokrzywdzeni czynem przypisanym oskarżonemu) uznał za ujawnione bez odczytywania, na podstawie art. 394 § 1 i 2 kpk. Tymczasem przywołany przepis nie odnosi się w ogóle do zeznań świadków, a tylko do danych dotyczących osoby oskarżonego oraz wyników wywiadu środowiskowego. Ewentualną podstawą do odczytania zeznań świadków bez bezpośredniego przesłuchania przed sądem może stanowić art. 392 § 1 kpk ale jedynie w sytuacji, gdy bezpośrednio przeprowadzenie dowodu nie jest niezbędne. Nie sposób uznać, że sytuacja taka zaistniała w przedmiotowej sprawie, mimo werbalnego przyznania się oskarżonego do zarzucanych czynów (k.20-21, protokół przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym). Analogiczna ocena w przedmiocie konieczności przesłuchania na rozprawie świadków wskazanych w akcie oskarżenia, miała miejsce ze strony oskarżyciela publicznego, skoro wniosek taki, zawarł w akcie oskarżenia. Na specyfikę sytuacji zaistniałej w przedmiotowej sprawie wpływają również i takie okoliczności, iż w protokole przesłuchania oskarżonego w postępowaniu przygotowawczym zawarty jest wniosek o wymierzenie uzgodnionej z prokuratorem kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania (k.22 – notatka urzędowa). W sytuacji, gdy oskarżony, jak wynika z akt sprawy, nie został poinformowany o braku akceptacji ze strony urzędu prokuratorskiego deklarowanej przez siebie kary, nie stawiał się zarówno przed sądem I instancji (zawiadomienie było dwukrotnie bezskutecznie awizowane, a jak ustalono w systemie NOE-SA na

dzień 31 maja 2017 r. K. W. przebywał w jednostce penitencjarnej) orzeczenie przez Sąd II instancji wnioskowanej przez prokuratora kary musiałyby zostać uznane jako oczywiste naruszenie prawa do obrony. W ocenie Sądu Okręgowego w realiach przedmiotowej sprawy, niezbędne będzie przeprowadzenie w całości przewodu sądowego, nawet z wykorzystaniem uregulowania zawartego w art. 374 § 1 zd. 2 kpk – wydaje się niezbędnym uzyskanie stanowiska oskarżonego, skoro zadeklarowana przez niego kara (w uzgodnieniu z prokuratorem) z przyczyn od niego niezależnych, nie może być orzeczona.

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 437 §2 kpk, Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku.